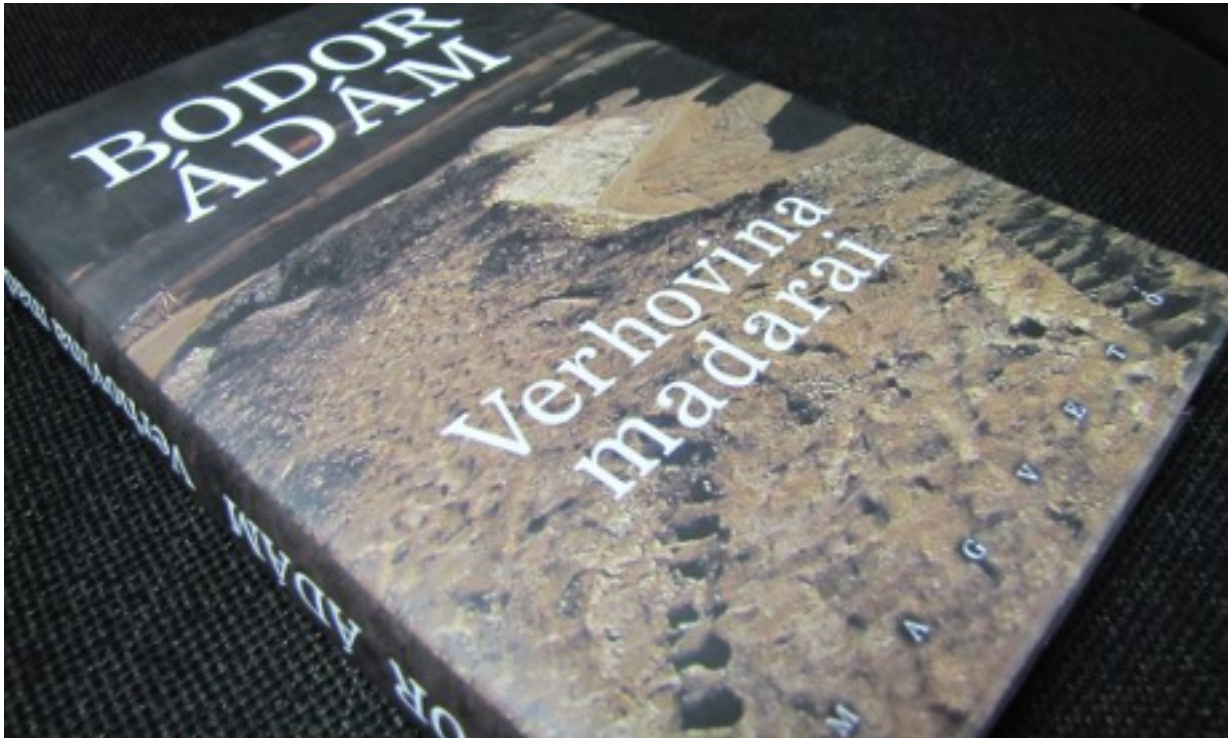

Megvallom, nagyon szeretem [Bodor Ádám](#) ot. Valamikor a kilencvenes évek közepén került a kezembe a Vissza a fülesbagolyhoz című válogatott novelláskötet, majd első regénye, az 1992-ben megjelent *Sinistra körzet*.

Ezt követően gyakorlatilag minden korábban és utólag megjelent Bodor-írást elolvastam, illetve a műveiből készült filmeket is megnéztem. Ha az olvasásban van ilyen, hogy valakik valakinek a rajongója vagy „fánja”, akkor én Bodornak az vagyok.

Természetesen, vannak más kedvenceim is, de Bodor Ádám kivétel a kivételezettek között.

Szürrealizmus a világ végén

A *Verhovina madarai* megjelenése (2011) óta többször is kiolvastam, néha pedig véletlenszerűen felütöm, és a szövege onnan is visz.

Bodor világa képzeletbeli, és mégis valóságosnak tűnik. Írásai helyszínét is be lehet azonosítani, valahol Máramaros, illetve a román-ukrán határvidék erdős része az, ahol a novellák, illetve mindhárom regénye (*Sinistra körzet*, *Az érsek látogatása*, *Verhovina madarai*)

játszódik.

A három regény hasonló hangvételű, a novellák világát viszi tovább – ezt vallja az írójuk is, habár nem tartja trilógiának a három kötetet. Egy [tavasszal készült interjúban](#) el is mondja, hogy a Radnai havasok voltak azok, amik fiatalabb korában megihlették.

Akárcsak a Sinistra körzetben, a regény fejezetei (13) önállóan, novellaként is olvashatóak. Bodor világa különleges, szürreális, egy Adam nevű figura szemén keresztül látjuk a történeteket.

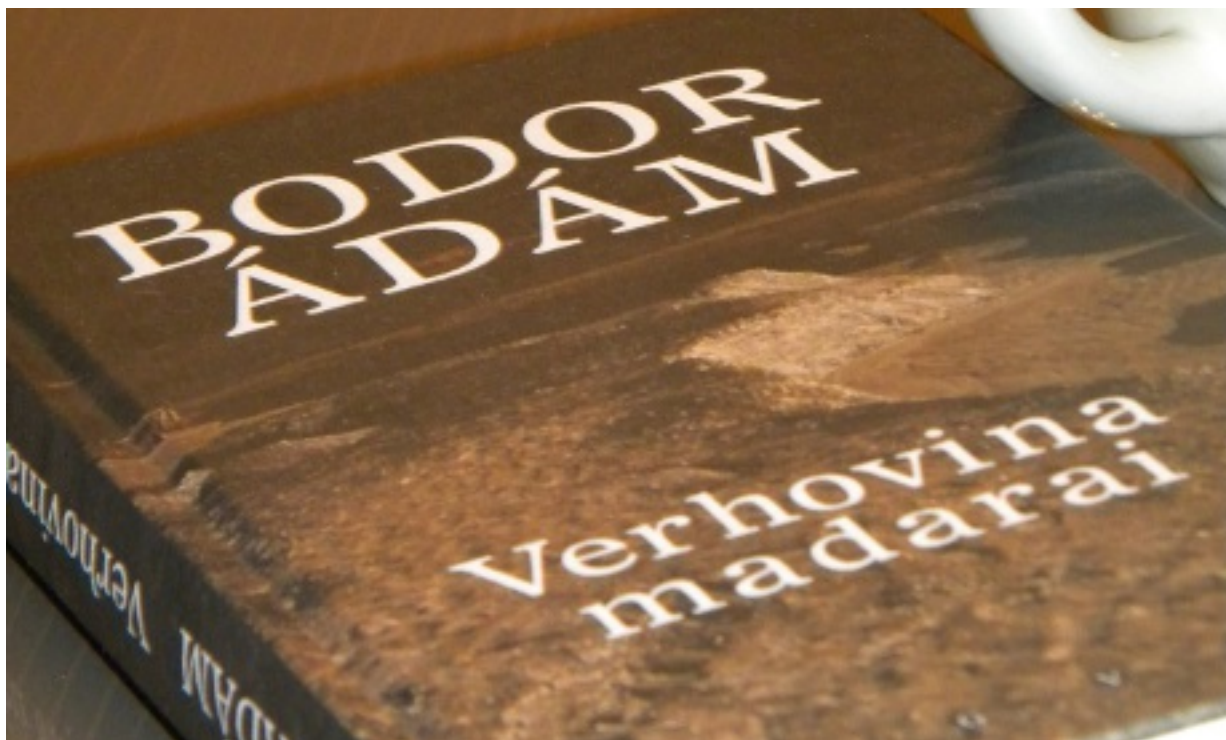
Akárcsak a Sinistrában, ebben is a végóráikat, valami katasztrófát vagy csak egyszerűen az elmúlást sejtő és váró emberek lézengenek. Sötét világ ez, apokalipszis előtti.

Állati kék

A regény szövege viszont zseniális, de hát kissé elfogult vagyok, mi tagadás: „*Évekkel korábban, egy szemléje során a selymesen gőzölgő vízfelszín alatt megpillantott egy elhullott, és tisztára kék vadmalacot, amely nemcsak hogy éppen megmaradt a maga testi valójában,*

hanem a búzavirág valamennyi árnyalatában tündökölt, ahogy a vízben lebegő ásványok az oldatból kicsapódva színes kristálybevonatban lerakódtak a sörtéjére.

Akkor támadt az ötlete: ha már itt a halál után ily tündökletes a folytatás, amikor majd rá is sor kerül, ezen a helyen, a kettes számú termálforrás medencéjében helyezték örök nyugalomra."

Adam nevelőapja, Anatol Korkodus tehát a termálforrásba temetkezik, Jablonska Poljana település pedig éli az életét, akárcsak egykor Bogdanski Dolina. Verhovinák, azaz egykori szovjet motorkerékpárok itt már nem járnak fel és alá, mert kvadokkal közlekednek az emberek, akiknek korábbi generációin katonák és papok uralkodtak.

Most már csak a megszokás, mert lassan itt a vég – a regény alcíme Változatok végnapokra. Vonat nem jár, idegenek néha mégis odatévednek.

Fertőzés egy életre

Egy szálla felfűzhető cselekmény nincsen, sem klasszikus regényszerkezet, csupán az az érzés, hogy itt hamarosan mindennek vége szakad.

Nem könnyű olvasmány, ha az ember bele akar melegedni, előtte olvasson el néhány rövidebb Bodor-novellát.

Ha rákap az ízére, ha megkapja a Bodor-fertőzést, akkor az egy életre fog szólni. Az olvasó egy életre beköltözik lélekben Verhovinára, Jablonska Poljanára vagy Bogdanski Dolinára, furcsa emberek, hangulatok, színek, ételek, szagok közé. Bodor Ádám Verhovinájában ugyanis pont madarak nincsenek. A végére mégis megérkeznek a rozsdafarkúak, de ez már az utolsó mondat a könyvben.